

Idemo dalje

Autor Administrator

Idemo dalje...

Kako vrijeme brzo prolazi! Siječanj je već iza nas. Vrijeme je karnevala. A onda će Korizma. Pa očekivanje ljeta i godišnjih odmora.... Možemo li po prvom mjesecu pretpostaviti kakvi će biti sljedeći?

A što smo vidjeli? Najprije sastavljanje Vlade. Kompromisi... kompromisi... Principi... što je to? Pa onda smo vidjeli kako rastu cijene ... osnovnih životnih namirnica, energenata, prijevoza, komunalnih usluga ... svega. Onda ... što je panika zbog strmoglavog pada dionica. U svijetu, a i kod nas. U naših mladih dioničara. Onda su Ameri ubrizgali spasonosnu infuziju od 150 milijardi dolara u krvotok kapitalizma i svijet je odahnuo. .

Prosjaci na svakom koraku. Pljačke gotovo svakodnevno. Zločini u Trilju, Šibeniku, Zadru, Puli, Zagrebu.... Sve grozniji jedan od drugog. Samoubojstva branitelja, koja se više ne daju ni brojati... Mladici sam sebi zarinuo nož u prsa. Skok dviju tinejdžerica sa crkvenog tornja..... Za što? Za što? U kakvom to mi svijetu živimo?

Na istoku Hrvatske, u Jagodnjaku, djeca uče lekcije za koje smo se ponadali da im neće trebati. Da je lakše mrziti nego voljeti, da je bolja isključivost nego tolerancija. Ne daju se mitovi, žilavi su i vjekovni; snovi ...

Na zapadu naši prijatelji i susjedi prekidaju diplomatske odnose s nama. Prijeđe Hrvatskoj put u Europu. Zbog ZERP-a. Drznuli smo se uiniti ono na što imamo pravo i što, inače, čine sve slobodne zemlje. Paziti na svoje more, svoje granice.

A Europa, poput mačke, okreće leđa djetetu koje joj pruža ruke. Otvorila je sve kanale prema onome što joj od nas treba. Dobre su joj naše banke koje smo morali prodati još dok smo bili u smrtnoj opasnosti, dobra joj je naša obala, naši otoci, naši vojnici koji trebaju i u krizna žarišta. Naše ljude koji su obranili domovinu drži u svojim zatvorima, a zločince, agresore, pušta na slobodu da se mogu smijati u lice svojim žrtvama. Stalno novi i novi uvjeti, dok se ne odrekemo samih sebe.

Odrekao bih se takve majke. Ne treba mi. Jer nije prvi put da nas ostavlja na cjedilu. Pa makar to značilo odricanje od svih blagodati. U uvjerenju da možemo i sami preživjeti. Ako smo složni i pametni. Po uzoru na našu slavnu Dubrovačku republiku. Ali bojim se da danas nismo baš na njenom tragu.

Ipak ovo je samo radi oduška. Politika se ne vodi emocijama. Nego razumom. A ovo vodstvo to ima. Ima i iskustva. Nadajmo se da ima i srca. I hrabrosti da ustraje na začetim temeljnih vrijednosti – mira, slobode, pravde, sigurnosti i dostojanstva èovjeka. Danas je ipak, bolje nego juèer. Hrvatska je u Vijeku sigurnosti. Generacije o tome nisu mogle niti sanjati. Kuæa je tu. Samo ju treba èuvati, ureðivati, dograðivati.. Po volji svojih stanara. èto vi zadovoljnih i sretnih to bolje. Naša demokracija je mlada, a bili smo previše u ideološkim lancima. Moramo uèiti. Nije bez slabih strana, ali ne znamo za bolje rješenje.

Sindikati su malo zavrišali i cijene su se stidljivo poèele vraæati dolje. Dionice se smiruju, barem ne padaju. Onaj ravnatelj, koji ne da djeci da uèe svoj jezik u svojoj državi odstupio je s dužnosti. Predsjednici Turk i Mesia su se dogovorili da neæe otpoèinjati èveeno neprijateljstvo; između dviju prijateljskih susjednih država.

Idemo dalje!

vd. urednika G.A.